

Πῶς δὲν ἔρχεται λοιπὸν τώρα; Γιατί ἀργεῖ ἔτσι; Τί ἐγινε; Ῥωτάει τὰ ἄλλα παλληκάρια ποῦ δλοένα γυρίζουν. Μὰ κανεῖς δὲν ξέρει νὰ τῆς ᾤη ποῦ εἶνε τὸ μονάκριβό της. Δὲν ξέρουν ἢ δὲν θέλουν νὰ τῆς ποῦν τὴν ἀλήθεια; Τὴν πληροφοροῦν μονάχα πῶς ἐπολέμησε σὰν ἥρωας. Οἱ ἄλλοι σύγγενεῖς τὸν ἔχουν γιὰ σκοτωμένο καὶ πολλές φορές ἐδοκίμασαν νὰ τῆς τὸ ποῦν τῆς ἄμοιρης μὲ μισόλογα. Ἄλλὰ πῶς νὰ τῆς ξεριζώσουν τὴ μόνη ἐλπίδα ποῦ τὴν κρατάει στὴ ζωὴ. Μπορεῖ νὰ σαλεύσῃ ὁ νοῦς της τῆς δυστυχισμένης. Καλλίτερα νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ τὸν περιμένῃ.

Ἐχειμῶνιασε. Τὰ πουλιά δὲν κελαιδοῦν πλιά στὰ σύδενδρα. Τὰ λουλούδια μαράθηκαν. Καὶ μόνον ὁ ἄγριος βορηᾶς μουγκρίζει καὶ δέρνει τὰ ξερὰ κλαδιὰ τῶν πλατανιῶν.

Μὰ ἐκεῖνη συχνὰ κατεβαίνει κάτω στὸ ἀκρογιάλι καὶ περιμένει τὸν μονάκριβό της. Ἡ θάλασσα εἶνε ἀγριεμένη καὶ τὰ κύματα ξεσποῦν ἀφρισμένα. Ὁ οὐρανὸς εἶνε σκεπασμένος ἀπὸ μαῦρα σύννεφα. Βρέχει, βρέχει, σὰν νὰ κλαίῃ τὴν λαχτάρα τῆς μάνας, ποῦ ἀκόμα περιμένει νὰ γυρίσῃ ὁ γυιὸς της.

(Ἄρτα, 1914)

ΜΕΝΕΛ Χ. ΤΣΗΤΣΟΥΡΑΣ

Ἄπρόοπτος κατοπτρισμὸς

Ἡ ἐπισκέπτρια. — Νομίζω πῶς σὲ μιὰ Ἐκθεσὶ καλλιτεχνικὴ δὲν ταιριάζει νὰ ἐκθέτετε τέτοια τερατουργήματα. Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πορτραῖτο λόγου χάριν δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀνθρώπινον...

Ὁ ζωγράφος. — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... ἀλλὰ... αὐτὸ ποῦ βλέπετε... δηλαδή... δὲν εἶνε πορτραῖτο... εἶνε... καθρέφτης!...